

Сисоєва І. А.

н. керівник: ст. викладач к-ри ГФ Кириченко О.А.

ЗАПОЗИЧЕННЯ ЯК ПОШИРЕНЕ ЛІНГВІСТИЧНЕ ЯВИЩЕ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Оскільки запозичення як процес існує у кожній мові, а також є особливо вагомим для лексичного складу англійської мови, ця тема завжди розглядалася як важлива і актуальна.

Щоб системно проаналізувати новітні запозичення в англійській літературній мові, відстежити їхні джерела та дослідити динаміку явища були відслідковані мовні контакти англійської мови, визначені запозичені лексичні одиниці, охарактеризовані сфери їхнього вжитку, ступінь асиміляції і генетична приналежність запозичень.

Були використані такі методи: монографічний, синтез та узагальнення, аналіз та порівняння наукової літератури, етимологічний аналіз.

За час свого розвитку словниковий запас англійської мови зазнав численних змін. Брінтон Л. і Арновік Л. стверджують, що зміна мови неминуча [1, с. 15]. У своїй роботі Стоквелл Р. та Мінкова Д. пишуть, що «словник – це частина, яка найбільш легко і швидко реагує на зовнішні впливи» [3, с. 30]. Словниковий запас складається з двох шарів – рідних та запозичених слів. Кількість запозичених слів значно більша, ніж кількість рідних слів. С. Кеммер пише, що суспільство вихідної мови має певні переваги у владі, престижі та багатстві [2, с. 5]. Можна стверджувати, що зростання словника – це лише відображення розвитку суспільства.

Причини для запозичення є різноманітними. Суто мовних підстав для запозичення, як обмежень на кількість слів, які можуть бути сформовані у будь-якій мові, немає. Процес запозичення лексичних одиниць зумовлений внутрішньомовними чинниками (знайти термін для незнайомої речі чи культурного явища), а також зовнішньомовними чинниками (лінгвістичними контактами з іншими націями).

Адаптація може бути повною чи частковою. Це виявляється фонетично, граматично та семантично. Чимало прикладів частково асимільованих слів знаходимо у запозиченнях з французької, латинської та грецької мов.

Ранній новоанглійський етап безумовно мав найбільшу кількість перейнятих слів. Найчисельніші запозичення були з латини, французької, італійської, іспанської та португальської. Під час періоду пізньої новоанглійської мови остання розширилась в усіх сферах: географічних рамках, кількості носіїв та цілях використання. Для грецьких та латинських запозичень характерна вузькогалузевість (*vacuum, radius*), для французьких – літературність (*harangue, sumptuous*). Слова, що перейшли з іспанської та португальської стосувались колонізації (*peccadillo, sombrero*), з голандської – морської справи (*buoy, cruise*), з російської – способу життя (*muzhik, rouble, samovar*).

Зрештою, закономірності в запозиченні слів відображають складні форми культурних контактів протягом століть. Подальші перспективи щодо формування словника англійської мови через запозичення здаються потужними й потребують детального дослідження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Brinton L. J. The English Language : A Linguistic History / L. J. Brinton, L. K. Arnovick. – Oxford : Oxford University Press, 2006. – 640 p.
2. Kemmer S. Loanwords : Major Periods of Borrowing in the History of English. [Electronic resource] / Suzanne Kemmer. – Rice University, 2009. Access mode : <http://www.ruf.rice.edu/~kemmer/Words/loanwords.html>. – (13.09.17).
3. Stockwell R. English Words: History and Structure / R. Stockwell, D. Minkova. – New York : Cambridge University Press, 2009. – 231 p.

Сисоєва, І. А. Запозичення як поширене лінгвістичне явище в англійській мові / І.А. Сисоєва, О.А. Кириченко// Перекладацькі інновації : матеріали VIII Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції (15-16 березня 2018 р.). - Суми: СумДУ, 2018. – С. 65-67.